

Arrest

nr. 185 738 van 21 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 augustus 2016 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}), aan de verzoeker op 20 september 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 oktober 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, biedt zich op 17 december 2015 aan bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen met het oog op het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning met O. B., die eveneens de Nigeriaanse nationaliteit heeft. Op 26 april 2016 gaat de ambtenaar van de burgerlijke stand over tot de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning in het Rijksregister.

1.2. Op 13 april 2016 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Op 28 juli 2016 dient de verzoeker een aanvraag in voor een toelating tot verblijf in toepassing van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 31 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 20 september 2016 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 28.07.2016 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

(...)

om de volgende reden onontvankelijk:

Verzoeker toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om ginds het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene haalt aan

**Samen met mijn partner, B. O. (...) en mijn zoon G. O. (...), wonen wij te (...).*

**Sinds 17.12.2015 hebben wij een samenlevingscontract.*

**Voor de opvoeding van onze zoon en gezin, mijn gezinssituatie is het noodzakelijk dat wij als gezin samenwonen en leven. Onze zoon is ingeschreven bij de school (...) en start in april 2017 in de eerste kleuterklas.*

**Ben reeds 7 jaar in Europa en heb mij aangepast aan het leven in Europa.*

**Op dit ogenblik volg ik een cursus Nederlands en ben ik op zoek naar werk. Zonder verblijfsvergunning vind ik geen werk.*

**zodat ik bij mijn gezin kan blijven en kan werken om mijn gezin te onderhouden.*

Bovenstaande argumenten rechtvaardigen niet dat de aanvraag gezinshereniging bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats van betrokkene ingediend wordt en niet via de bevoegde diplomatieke post in het buitenland, aangezien er geen buitengewone omstandigheden aangehaald worden.

Betrokkene verblijft volgens eigen verklaring sedert begin 2014 in België, betrokkene verkoos echter meer dan 1 jaar ondergedoken te leven alvorens de eerste stappen te ondernemen om zich in regel te stellen, vervolgens werd hem op 13.04.2016 een bevel betekend om het grondgebied te verlaten, toch verkoos betrokkene hieraan geen gevolg te geven.

Betrokkene heeft ook pas zijn zoon erkend op 08.01.2016.

Hij heeft zichzelf in een positie gebracht waarvan hij nu de gevolgen moet dragen en die hij niet kan inroepen als een buitengewone omstandigheid om een aanvraag in België in te dienen vanuit illegaal verblijf.

Het feit dat betrokkene een effectief gezinsleven onderhoudt betreft een element dat hier niet in vraag wordt gesteld. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied; dat wil niet zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn gezin in België, waardoor dit geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Van zodra betrokkene zich in zijn land van herkomst in regel heeft gesteld met de Belgische immigratiewetgeving, staat het hem vrij zich terug te verenigen met zijn familie op het Belgisch grondgebied. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten verstoort het gezinsleven niet ernstig.

Betrokkene heeft bewust in illegaal verblijf een gezinsleven gesticht; hij is verantwoordelijk voor de gevolgen hiervan en dit ontslaat hem niet van de verplichting om zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving. Vanaf dat betrokkene via de Belgische diplomatieke post in het bezit gesteld werd van het vereiste visum kan hij zijn toekomst in België verder uitbouwen alsook kan hij dan zijn cursus Nederlands verderzetten en werk zoeken om zijn gezin te onderhouden.

Het feit dat betrokkene een wettelijke samenwoning liet registreren met mevrouw O. B. (...) en dat zij een gezamenlijk kind hebben, geeft niet automatisch verblijfsrecht in België.

Wat betreft artikel 12bis §7: het hoger belang van het gezamenlijk kind in het gezin kan niet worden geschonden enkel door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich in regel te stellen. Betrokkene kan na het bekomen van een visum zijn gezinsleven in België verder zetten. In deze tijden zijn er bovendien afdoende mogelijkheden om via sociale media contact te houden tijdens de afwezigheid van meneer.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 10, 12bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringsplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding,

hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste onderdeel van het middel:

Krachtens artikel 12bis, §7 van de Vreemdelingenwet dient de gemachtigde van de Staatssecretaris "terdege" rekening te houden met het belang van het kind.

Er kan geen betwisting over bestaan dat deze verplichting ook in het kader van huidige aanvraag geldt. (cf. EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, 12738/10)

Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet dat de invloed ervan op het hoger belang van het gezamenlijk kind van verzoeker en zijn partner grondig en in het licht van de specifieke omstandigheden werd onderzocht.

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris ondermeer: "Wat betreft artikel 12bis §7: het hoger belang van het gezamenlijk kind in het gezin kan niet worden geschonden enkel door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich in regel te stellen. Betrokkene kan na het bekomen van een visum zijn gezinsleven in België verder zetten. In deze tijden zijn er bovendien afdoende mogelijkheden om, via sociale média contact te houden tijdens de afwezigheid van meneer. "

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris stelt dat het hoger belang van het kind niet kan worden geschonden door een tijdelijke afwezigheid van verzoeker om zich in regel te stellen.

Dergelijke veralgemening gaat uit van de veronderstelling dat een tijdelijke afwezigheid van de ouder om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving per definitie en in geen enkel geval een schending zou kunnen inhouden van het hoger belang van het kind.

Deze opvatting is ten zeerste betwistbaar en vindt geen enkele steun in enige wettekst.

Door zich te beperken tot deze louter theoretische beschouwing, laat de gemachtigde van de Staatssecretaris bovendien na rekening te houden met de concrete elementen van het voorliggende dossier, minstens deze op zorgvuldige en grondige wijze te onderzoeken.

Deze stelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris is derhalve niets meer dan een standaardformulering die geen enkele blijk geeft van enig concreet onderzoek van het specifiek voorliggende geval en welke derhalve onmogelijk als afdoende en pertinente motivering kan volstaan.

Waar de gemachtigde van de Staatssecretaris nalaat in concreto te oordelen en te motiveren dat in casu het hoger belang van het kind niet wordt geschonden door een tijdelijke afwezigheid van verzoeker om zich in regel te gaan stellen, geeft de bestreden beslissing geen blijk van een 'terdege' rekening houden met het hoger belang van het kind zoals voorgeschreven door art. 12bis, §7 van de Vreemdelingenwet.

Deze wetsbepaling wordt dan ook geschonden door de bestreden beslissing, zodat zij dient te worden vernietigd.

Waar de gemachtigde van de Staatssecretaris verder nog overweegt dat verzoeker via de zogenaamde 'sociale media' tijdens zijn afwezigheid contact kan houden met zijn kind, dient opgemerkt te worden dat dit bezwaarlijk kan gelden t.a.v. zijn kind van dergelijk jonge leeftijd.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat het kind pas in april 2017 naar de kleuterschool zal gaan en dit gegeven wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris niet betwist.

Het valt immers moeilijk in te zien op welke wijze via de zogenaamde 'sociale media' nuttige en waardevolle contacten kunnen worden onderhouden met een dergelijk jong kind.

De gemachtigde van de Staatssecretaris houdt aldus geen rekening met de zeer jonge leeftijd van het kind, noch met het feit dat de moeder (de partner van verzoeker) de kostwinner van het gezin is en uit werken gaat, terwijl verzoeker voor de oppas en dagelijkse zorgen instaat, hetgeen uiteraard ook een bijzondere band tussen verzoeker en zijn kind heeft gecreëerd.

Er is in de bestreden beslissing dan ook geen sprake van een "terdege" rekening houden met het hoger belang van het kind, zodat zij artikel 12bis, §7 van de Vreemdelingenwet schendt.

Op dit punt is de bestreden beslissing ook niet afdoende en pertinent gemotiveerd.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoeker vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet miskent.

Deze bepaling spreekt van "buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land".

In de 5de alinea van de motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" echter gelijk met "onherstelbare of ernstige schade".

Op deze wijze wordt het begrip "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet miskend, nu dit niet vereist dat de in België verblijvende aanvrager van een verblijfsmachtiging aantoonbaar "onherstelbare of ernstige schade" te leiden, doch wel "buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land".

Door de door verzoeker aangehaalde elementen te toetsen aan een ander critérium dan bij wet voorzien miskent de bestreden beslissing artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet en in het bijzonder het aldaar gehanteerde critérium van de buitengewone omstandigheden.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Derde onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris ondermeer: "Hij heeft zichzelf in een positie gebracht waarvan hij nu de gevolgen moet dragen en die hij niet kan inroepen als een buitengewone omstandigheid om een aanvraag in België in te dienen vanuit illegaal verblijf. "

Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van oordeel is dat de door verzoeker ingeroepen elementen, o.a. betreffende zijn gezinssituatie, niet in aanmerking kunnen komen als buitengewone omstandigheden omdat hij zichzelf in die positie zou hebben gebracht door illegaal op het grondgebied te verblijven en geen gevolg te geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Nochtans bepaalt artikel 12bis; van de Vreemdelingenwet inzake het begrip "buitengewone omstandigheden" enkel dat het elementen betreft die de aanvrager verhinderen de aanvraag in zijn land van herkomst te gaan doen, doch worden geen elementen a priori uitgesloten omdat zij het gevolg zouden zijn van een bepaalde houding van de verzoeker of van zijn illegaal verblijf op het Belgische grondgebied.

Verzoeker merkt trouwens op dat de vraag naar de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden zich enkel stelt inzake aanvragers die illegaal in België verblijven, hetgeen quasi altijd het gevolg is van één of andere houding of keuze.

Uit de tekst van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet kan derhalve niet worden afgeleid dat de wetgever factoren van illegaal verblijf, het niet opvolgen van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten of elementen die tijdens dergelijk illegaal verblijf tot stand kwamen per definitie heeft willen uitsluiten van de in dit artikel bedoelde "buitengewone omstandigheden".

Dit is nochtans wat de gemachtigde van de Staatssecretaris wel doet, zodat de bestreden beslissing artikel 12bis van de Vreemdelingenwet schendt."

2.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet ;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;*
- de artikelen 2 en 3 de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- de materiële motiveringsplicht ;*
- de zorgvuldigheidsbeginsel.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging overeenkomstig artikel 12bis van de Vreemdelingenwet rekening dient te houden met het hoger belang van het kind. De verzoekende partij voert aan dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag voor toelating tot verblijf werd besloten en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

*De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:
“(…)”*

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater).

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat geen rekening zou zijn gehouden met het hoger belang van haar kind, laat verweerder gelden dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat hierin uitdrukkelijk is overwogen om welke reden het hoger belang van het kind er niet aan in de weg staat dat de aanvraag tot toelating tot verblijf van de verzoekende partij onontvankelijk wordt verklaard.

Geheel ten onrechte meent de verzoekende partij dat de motivering in de bestreden beslissing nopens het hoger belang van het kind een algemene veronderstelling zou betreffen, dewelke in geen enkel geval zou toelaten om te oordelen dat een tijdelijke afwezigheid strijdig zou zijn met het hoger belang van het kind. De verzoekende partij haar kritiek mist hieromtrent volkomen grondslag.

In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging immers uitdrukkelijk dat het hoger belang van het gezamenlijk kind in het gezin niet kan worden geschonden enkel door de tijdelijke afwezigheid van betrokkene.

Aldus heeft de motivering van de bestreden beslissing wel degelijk uitsluitend betrekking specifiek op het gemeenschappelijk kind van de verzoekende partij en haar partner en de eventuele gevolgen van de tijdelijke afwezigheid van de verzoekende partij.

Verweerder merkt nog op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het gemeenschappelijke kind van de verzoekende partij reeds op 02.10.2014 geboren werd en de verzoekende partij uiteindelijk slechts in januari 2016 -meer dan een jaar na de geboorte- het nodige deed tot erkenning van het gemeenschappelijke kind. Zulks wordt in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk aangehaald.

Eén en ander geeft te denken over de invulling die de verzoekende partij zelf aan het vaderschap heeft gegeven in het eerste jaar na de geboorte van het gemeenschappelijke kind.

De verzoekende partij maakt ook allerminst aannemelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ten onrechte zou hebben besloten dat de tijdelijke afwezigheid van de verzoekende partij niet strijdig zal zijn met het hoger belang van het kind.

Terwijl ook nog dienstig kan verwezen worden naar de bevindingen van het Openbaar Ministerie in het kader van het onderzoek naar schijnrelatie:

“Betrokkenen hebben een zoontje. Een gemeenschappelijk kind belet de kwalificatie schijnsamenwoning niet nu steeds meer vreemdelingen hun toevlucht nemen tot het maken en erkennen van kinderen om hun verblijfsrecht af te dwingen. Het maken en erkennen van kinderen louter om verblijfsrechtelijke redenen kan niet worden geaccepteerd. Bovendien is het hoogst onlogisch dat men reeds aan kinderen begint als de eigen administratieve toestand nog niet in orde is.”

Uit een schrijven dd. 27.04.2016 van de Procureur des Konings te Antwerpen aan de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt ook dat de Procureur des Konings volhardt in het negatieve advies, niettegenstaande de ambtenaar van de burgerlijke stand uiteindelijk besloot om de verklaring wettelijke samenwoning te registreren.

De verzoekende partij beperkt zich tot vage kritiek, dewelke niet van aard is afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

In een tweede onderdeel van het eerste middel voert de verzoekende partij aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing het begrip buitengewone omstandigheden zou gelijkstellen met onherstelbare of ernstige schade.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging het begrip buitengewone omstandigheden zou hebben miskend.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze is nagegaan of de door de verzoekende partij aangehaalde elementen konden rechtvaardigen dat de aanvraag gezinshereniging bij het gemeentebestuur werd ingediend.

Uiteindelijk werd evenwel besloten dat de aangehaalde elementen niet kunnen worden aanzien als buitengewone omstandigheden.

Met betrekking tot het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerminst kennelijk onredelijk geoordeeld dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten het gezinsleven niet ernstig verstoort.

De loutere vermelding dat tijdelijke verwijdering geen moeilijk te herstellen of ernstig nadeel zou berokkenen, doet geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris verder in de motivering wel op gedegen wijze heeft uiteengezet om welke reden het gezinsleven er niet aan in de weg staat dat de aanvraag tot gezinshereniging vanuit het land van herkomst kan worden ingediend.

De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op kennelijk onredelijke wijze zou hebben besloten dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

In een derde onderdeel van het eerste middel levert de verzoekende partij nog kritiek op het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft overwogen dat zij zelf de gevolgen moet dragen van de positie waarin ze zichzelf heeft gebracht. De verzoekende partij meent dat dit niet in aanmerking mag worden genomen.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek laat verweerder gelden dat het allerminst kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging om te overwegen dat de verzoekende partij zich niet op haar verblijf in België sedert 2014 kan beroepen, gelet op het feit dat zij er zelf voor heeft gekozen om een jaar ondergedoken in België te leven zonder in die periode een poging te ondernemen om haar verblijf te regulariseren.

Verweerder laat gelden dat in de gegeven omstandigheden wel degelijk terecht is geoordeeld dat de verzoekende partij zichzelf in de huidige positie heeft gebracht, hetgeen niet kan worden ingeroepen als een buitengewone omstandigheid.

De verzoekende partij benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet louter het illegaal verblijf van de verzoekende partij heeft afgewezen als buitengewone omstandigheid, doch wel dat in de concrete situatie van de

verzoekende partij het illegaal verblijf in België niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard.

Geheel ten onrechte meent de verzoekende partij uit de overwegingen van de bestreden beslissing te kunnen afleiden dat het illegaal verblijf per definitief zou worden uitgesloten van de in artikel 12bis van de Vreemdelingenwet bedoelde buitengewone omstandigheden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag voor toelating tot verblijf onontvankelijk dient te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoeker ingediende aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk is omdat hij niet aantoonde “*zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om ginds het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger*”, waarbij genoegzaam wordt ingegaan op de door de verzoeker aangehaalde omstandigheden. Tevens wordt gemotiveerd omtrent het hoger belang van het gezamenlijk kind in het gezin, waarbij de tijdelijkheid van de afwezigheid van de verzoeker en de mogelijkheden om via sociale media contact te houden tijdens de afwezigheid worden benadrukt.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in

aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 10 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

(...)”

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

(...)

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

(...)

§ 7. In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.”

In een eerste middelonderdeel laat de verzoeker gelden dat het hoger belang van het kind van hem en zijn partner niet grondig werd onderzocht. Hij betoogt dat in de bestreden beslissing, waar wordt gesteld dat het hoger belang van het kind niet kan worden geschonden door zijn tijdelijke afwezigheid om zich in regel te stellen, wordt verondersteld dat “een tijdelijke afwezigheid van de ouder om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving per definitie en in geen enkel geval een schending zou kunnen inhouden van het hoger belang van het kind” en dat een dergelijke opvatting ten zeerste betwistbaar is en geen enkele steun vindt in enige wettekst. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissing hieromtrent wordt toegelicht dat hij “na het bekomen van een visum zijn gezinsleven in België (kan) verder zetten” en dat er “(i)n deze tijden (...) bovendien afdoende mogelijkheden (zijn) om via sociale media contact te houden tijdens de afwezigheid van meneer”. De bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft doen besluiten dat het hoger belang van het gezamenlijk kind in het gezin niet wordt geschonden. Door

louter voor te houden dat deze motieven geen steun vinden in enige wettekst, maakt de verzoeker geen schending van artikel 12bis, § 7, van de Vreemdelingenwet, dat het bestuur een zeer ruim geformuleerde verplichting oplegt, aannemelijk.

Voorts werpt de verzoeker in het eerste middelonderdeel op dat de overweging in de bestreden beslissing dat hij *“via de zogenaamde 'sociale media' tijdens zijn afwezigheid contact kan houden met zijn kind”* bezwaarlijk kan gelden ten aanzien van zijn kind, dat pas in april 2017 naar de kleuterschool zal gaan. Hij stelt dat het *“moeilijk (valt) in te zien op welke wijze via de zogenaamde 'sociale media' nuttige en waardevolle contacten kunnen worden onderhouden met een dergelijk jong kind”*. Met een dergelijk algemeen betoog maakt de verzoeker evenwel niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat er *“(i)n deze tijden (...) bovendien afdoende mogelijkheden (zijn) om via sociale media contact te houden tijdens de afwezigheid van meneer”*. Hij brengt geen enkel gegeven aan waaruit zou blijken dat hij en zijn kind elkaar (met behulp van zijn partner) via sociale media niet zouden kunnen horen en zien of waaruit blijkt dat dergelijke contacten voor (één van) beiden niet nuttig of waardevol kunnen zijn.

Voor zover de verzoeker in het eerste middelonderdeel nog aanvoert dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening houdt met het feit dat zijn partner *“de kostwinner van het gezin is en uit werken gaat, terwijl verzoeker voor de oppas en dagelijkse zorgen instaat, hetgeen uiteraard ook een bijzondere band tussen verzoeker en zijn kind heeft gecreëerd”*, wordt er op gewezen dat hij zulks niet heeft aangehaald in zijn op 28 juli 2016 ingediende aanvraag voor een toelating tot verblijf. In tegendeel, in deze aanvraag stelt de verzoeker als motivatie voor zijn aanvraag (onder meer) dat hij dan *“tevens ook kan werken om (z)ijn gezin te onderhouden”*. Het kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met het – overigens onbewezen – feit dat de verzoeker zou instaan voor de oppas van en de dagelijkse zorgen voor het kind, temeer nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker het kind, waarmee hij beweert een bijzondere band te hebben gecreëerd, pas op 8 januari 2016, met name toen het kind al ouder dan één jaar was, heeft erkend.

In een tweede middelonderdeel laat de verzoeker gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het begrip *“buitengewone omstandigheden”* ex artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de Vreemdelingenwet miskent door dit begrip gelijk te stellen met *“onherstelbare of ernstige schade”*. De verzoeker gaat eraan voorbij dat de buitengewone omstandigheden ex artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de Vreemdelingenwet omstandigheden betreffen die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. De verzoeker toont *in casu* niet aan dat het kennelijk onredelijk is om met betrekking tot het in de aanvraag als buitengewone omstandigheid aangehaalde gezinsleven te stellen dat *“(d)e verplichting om terug te keren (...) slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied (betreft)”*, dat dit niet wil zeggen dat de verzoeker *“definitief gescheiden zal worden van zijn gezin in België, waardoor dit geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt”* en dat *“(e)en tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten (...) het gezinsleven niet ernstig (verstoort)”*. Uit een samenlezing van deze motieven blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de buitengewone omstandigheden niet gelijkstelt met *“onherstelbare of ernstige schade”*, doch is nagegaan of het gezinsleven dat de verzoeker onderhoudt door het indienen van de aanvraag in het land van oorsprong ernstig wordt verstoord. Er wordt nogmaals op gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is, in het licht van de hierboven aangehaalde definitie van *“buitengewone omstandigheden”* te dezen niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, wanneer hij vaststelt dat het aangevoerde gezinsleven door het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag niet ernstig wordt verstoord, oordeelt dat de verzoeker *“niet aan(toont) zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om ginds het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980”*.

De verzoeker kan worden gevolgd waar hij in een derde middelonderdeel laat gelden dat uit de tekst van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de wetgever factoren van illegaal verblijf, het niet opvolgen van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten of elementen die tijdens dergelijk illegaal verblijf tot stand kwamen per definitie heeft willen uitsluiten van de in dit artikel bedoelde *“buitengewone omstandigheden”*. Hoewel de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing inderdaad poneert dat de verzoeker *“zichzelf in een positie (heeft) gebracht*

waarvan hij nu de gevolgen moet dragen en die hij niet kan invoeren als een buitengewone omstandigheid om een aanvraag in België in te dienen vanuit illegaal verblijf", gaat hij vervolgens nog in *concreto* in op de door de verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheden, met name het gezinsleven dat hij onderhoudt met zijn partner met wie hij wettelijk samenwoont en met het kind dat hij heeft erkend enerzijds en het volgen van een cursus Nederlands en het zoeken naar werk anderzijds. Behalve de grieven die hij in de vorige middelonderdelen heeft aangevoerd tegen de motieven hieromtrent – die niet kunnen worden aanvaard –, werpt de verzoeker geen andere grieven op tegen deze motieven, die op zich volstaan om de vaststelling dat de verzoeker niet aantoont *"zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om ginds het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger"* te kunnen verantwoorden. Bijgevolg heeft de verzoeker geen belang bij zijn kritiek op het motief van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat hij *"zichzelf in een positie (heeft) gebracht waarvan hij nu de gevolgen moet dragen en die hij niet kan invoeren als een buitengewone omstandigheid om een aanvraag in België in te dienen vanuit illegaal verblijf"*. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Een schending van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

2.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.1.3.4. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Verzoeker meent eveneens dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM, nu het feit dat hem het recht op verblijf in België wordt ontzegd meteen ook op noodzakelijke wijze betekent dat hij niet langer kan samenblijven met zijn wettelijk samenwonende partner en minderjarig kind.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt eenieder de eerbiediging van zijn recht op privé-, familie- en gezinsleven.

De uitzonderingen hierop dienen beperkend te worden geïnterpreteerd.

Eén en ander is relevant in het dossier van verzoeker, nu er immers in casu geen betwisting kan zijn over het feit dat verzoeker op heden met zijn partner en kind samenwoont en met hen op stabiele wijze een effectief gezin vormt.

Verzoeker een wettelijk verblijf, in België ontzeggen komt derhalve neer op een ongeoorloofde inmenging van het openbaar gezag in het beschermde familie- en gezinsleven van verzoeker, aangezien geenszins elementen voorhanden zijn om te stellen dat deze inmenging nodig is in het openbaar belang van het land.

Luidens de bepalingen van dit artikel zelf is dergelijke overheidsinmenging immers enkel mogelijk indien bij de wet voorzien en in een democratische samenleving nodig in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Op geen enkele wijze toont de bestreden beslissing aan of wordt aannemelijk gemaakt dat de weigering van een legaal verblijf aan verzoeker nodig is om één van de in artikel 8.2 EVRM opgesomde redenen.

Derhalve betekent dit een inbreuk op artikel 8 EVRM, welk in de Belgische rechtsorde rechtstreekse werking heeft en voorrang geniet op Belgische wettelijk bepalingen die ermee onverenigbaar zouden zijn.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd."

2.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 8 EVRM, doordat haar het recht op verblijf in België wordt ontzegd en zij niet langer kan verblijven bij haar wettelijk samenwonende partner en het minderjarig kind.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"(...)"

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verweerder verwijst in dit kader op het omstandige advies dat door het Openbaar Ministerie verleend werd en waarin besloten werd dat de verklaring wettelijke samenwoning door de verzoekende partij uitsluitend werd aangegaan om eiser een verblijfsrechtelijk oordeel te verschaffen.

Het loutere feit dat de verklaring wettelijke samenwoning niettemin geregistreerd werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand doet aan het voorgaande geen afbreuk, inzonderheid gelet op het feit dat in de stukken van het administratief dossier een schrijven steekt waaruit blijkt dat de Procureur des Konings geen begrip heeft voor de beslissing om de verklaring wettelijke samenwoning ondanks de veelheid aan indicaties van schijnrelatie toch te registreren.

In de gegeven omstandigheden kan niet zonder meer worden aangenomen dat de verzoekende partij een beschermenswaardige relatie in het Rijk onderhoudt. Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat voorts gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en

Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij zich niet minstens voor de duur van de tijdelijke verwijdering kan laten vergezellen of opzoeken door haar voorgehouden partner en kind.

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ook terecht heeft opgemerkt dat middels de moderne communicatietechnologieën nauw contact kan worden onderhouden voor de duur van de tijdelijke scheiding.

Zie ook:

"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Volledigheidshalve merkt verweerder op dat het inherent is aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest.

Zie ook:

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan' niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten." (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te

komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag voor toelating tot verblijf onontvankelijk dient te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Te dezen voert de verzoeker aan dat het feit dat hem door de bestreden beslissing het recht op verblijf in België wordt ontzegd meteen ook op noodzakelijke wijze betekent dat hij niet langer kan samenblijven met zijn wettelijk samenwonende partner en minderjarig kind, met wie hij *“op stabiele wijze een effectief gezin vormt”*. Hij meent dat het ontzeggen van een wettelijk verblijf in België neerkomt op ongeoorloofde inmenging van het openbaar gezag in zijn gezins- en familielevens, aangezien geen elementen voorhanden zijn om te stellen dat deze inmenging nodig is in het openbaar belang van het land.

Daargelaten de vraag of er *in casu* effectief sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, wordt er op gewezen dat het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft, met name een aanvraag voor een toelating tot verblijf in toepassing van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), in tegenstelling tot wat de verzoeker in het middel voorhoudt, dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dat geval moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

Vooreerst wordt er op gewezen dat Staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101). Te dezen wordt met de bestreden beslissing de door de verzoeker ingediende aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de verzoeker niet aantoonde *“zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om ginds het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger”*, waarbij rekening werd gehouden met de gezinssituatie van de verzoeker en het hoger belang van zijn kind. De verzoeker voert geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat de individuele beoordeling die hieromtrent in de bestreden beslissing wordt gemaakt buitenproportioneel zou zijn.

Voorts is de omvang van de positieve verplichting afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gesteld dat *“(d)e verplichting om terug te keren (...) slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied (betreft)”* en dat dat niet wil zeggen dat de verzoeker *“definitief gescheiden zal worden van zijn gezin in België”*. De bestreden beslissing heeft inderdaad enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten verbonden aan een aanvraag voor een toelating tot verblijf. Gelet op wat hieromtrent in het eerste middel reeds is

gesteld, toont de verzoeker *in casu* niet aan dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen zijn gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (*cf.* EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat er “(i)n deze tijden (...) afdoende mogelijkheden (zijn) om via sociale media contact te houden tijdens de afwezigheid van meneer”. Moderne communicatiemiddelen kunnen de verzoeker inderdaad in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en kind en zijn gezinsleven met hen verder te onderhouden. Voorts belet niets zijn partner en kind om de verzoeker te vergezellen terwijl hij terugkeert om zich in regel te stellen of om hem in Nigeria te bezoeken. De verzoeker toont een dergelijke onmogelijkheid niet aan.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Te dezen wordt in de bestreden beslissing terecht overwogen dat de verzoeker, die volgens zijn eigen verklaring sinds begin 2014 in België verblijft, verkoos om meer dan één jaar ondergedoken te leven alvorens de eerste stappen te ondernemen om zich in regel te stellen en dat hij, wanneer hem op 13 april 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, verkoos hieraan geen gevolg te geven. Gelet op het illegaal verblijf van de verzoeker, die niet aantoont ooit legaal in België verbleven te hebben of zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden te bevinden, blijkt niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoeker op het grondgebied te gedogen vanwege zijn voorgehouden gezinsrelatie met zijn partner en kind.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat de verzoeker *in casu* niet met concrete gegevens aantoont dat hij zijn gezinsleven met zijn partner en kind niet kan verderzetten in zijn land van herkomst of elders. Hij duidt geen precieze onoverkomelijke hinderpalen aan die de voortzetting van dit gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Evenmin toont hij aan dat hij dit enkel in België zou kunnen verder zetten.

Gelet op het voorgaande toont de verzoeker geen disproportionaliteit aan tussen zijn persoonlijke belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn voorgehouden gezins- en familieleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN